

Marschalkó Zsolt

Balassi-de profundis

A mélységből kiáltok, Uram, hozzád!
 Körülöttem a csüggedt, vérző Magyarország,
 Fejetlen hullák trágyadomb alatt...
 Várainkból ránk röhög a török,
 Köztünk viszály dül és testvérgyilkos pörök
 S a hajdani cimborák nagyrésze elmaradt.
 Eltűntek a régi asszonyok,
 A kunyhók helyén vérszagú szél forog
 S aki élni akart, messzire szaladt.

Nem vagyok se jó, se kedves, se hü.
 Torkomon gyakran lecsúszik a nedű.
 Loholtam mohón a szerelemért,
 Elvertem az engedetlen szolgát,
 De szerettem azt, ki értette a dolgát,
 Átkozódtam, hogy engem senki se ért...
 Lásd, szederbokrok lakója lettem!
 Mocskos felhőraj kavargó felettem,-
 De adtam mindig annak, aki enni kért.

Tudom jól, egyszer eljössz majd értem -
 De a sunyi józanság nem lehet érdem
 S az óvatosságnak hazudott gyávaság.
 Ha a nyugalom közönyt takar,
 Az ember megszokásból ölni akar,
 A megfontoltság csak tunyaság...
 De Te, Uram, a Mindenség Tudója
 Légy az igazak, ne a jók pártfogója
 Meg ne tévesszen Téged a hamisság!

Álmaimat elvitték az évek,
Az emberek szájából kikopott az ének
Gúnyolnak, hogy semmire se vittem...
Pedig esendő voltam csak és büszke
Gyűlöltem mindazt, ami szürke
És mindvégig Tebenned hittem...
A mélységből kiáltok, Uram, hozzád,
Velem ja jgat a leigázott ország,
Irgalmazz nekünk, Kegyelmes Isten!

Szőllősi Mária : *Egy Balassi-versre*